

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci navrhovatele: **JHJ alu, s. r. o.**, se sídlem Otovice 251, zast. Mgr. Vladimírem Náprstkem, advokátem se sídlem Pivovarská 170/3, Beroun, proti odpůrci: **Obec Otovice**, se sídlem Otovice 34, zast. Mgr. PhDr. Antonínem Votavou, advokátem se sídlem třída Legií 370/8, Kralupy nad Vltavou, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Změna č. 2 územního plánu obce Otovice, o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2013, čj. 50 A 10/2013 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Odpůrce **j e p o v i n e n** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 3400Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Vladimíra Náprstka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Navrhovatel podal ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) návrh na zrušení opatření obecné povahy – Změna č. 2 územního plánu obce Otovice ze dne 19. 9. 2012 (dále jen „změna územního plánu“), kterým bylo mimo jiné změněno funkční využití pozemku ve vlastnictví navrhovatele (ve změně územního plánu označováno jako *lokalita 2/V*), který je součástí průmyslového areálu provozovaného navrhovatelem. Vedle

změny funkčního využití předmětného pozemku z plochy pro bydlení - zahrady na plochu pro výrobu a skladování bylo pro tento pozemek současně stanoveno výškové omezení pro novou zástavbu v úrovni 8 m nad terénem.

[2] Navrhovatel poukazoval zejména na překvapivost přijatého regulativu, který byl původně v návrhu změny územního plánu stanoven ve výši 12 m, a k jehož změně došlo až na základě vyhovění námitkám některých obyvatel obce. Navrhovatel vyjádřil s přijatým usnesením zastupitelstva nesouhlas, neboť se k jeho obsahu a přijatému regulativu nemohl vyjádřit. Zdůraznil, že stanovený regulativ pro něj představuje omezení, které nemohl při podání návrhu na změnu funkčního využití svého pozemku v rámci přijímané změny územního plánu předpokládat, a upozornil, že územní plán obce pro žádný jiný pozemek obdobný regulativ nestanovuje. Současně namítl, že není zřejmé, na jakém právním či faktickém základě bylo usnesení přijato, jaký význam má stanovené omezení pro rozvoj obce a z jakého důvodu byla zvolena výška právě 8 m; zastupitelstvu obce přitom muselo být známo, že je omezení zcela v rozporu se sledovaným cílem navrhovatele.

II. Právní názor krajského soudu

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že stanovení odlišného výškového regulativu ve schválené změně územního plánu oproti výškovému regulativu obsaženému v návrhu předloženém k veřejnému projednání představuje podstatnou úpravu návrhu změny územního plánu ve smyslu ustanovení § 53 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“). V souladu s citovaným ustanovením měl proto být návrh změny územního plánu znovu projednán.

[4] Nedodržením zákonem stanoveného postupu byla dle krajského soudu porušena procesní práva navrhovatele coby vlastníka dotčeného pozemku spočívající v možnosti podat k takto změněnému návrhu změny územního plánu námitky, přičemž zároveň došlo i k porušení procesních práv dalších osob. Uvedené procesní pochybení pak mohlo vést i k porušení hmotných práv navrhovatele, případně dalších osob, a k nezákonnosti napadeného opatření obecné povahy.

[5] Na základě shora uvedených závěrů krajský soud napadené opatření obecné povahy - změnu územního plánu - v celém rozsahu zrušil.

III. Kasační stížnost a vyjádření navrhovatele

[6] Odpůrce (dále jen „stěžovatel“) se s posouzením svého postupu při přijímání změny územního plánu neztotožnil a podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[7] Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve vztahu k posouzení aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu na zrušení změny územního plánu. Uvádí, že krajský soud nedostatečně posoudil předkládané důkazy a nezvážil, jaké změny územního plánu navrhovatel požadoval a čím jej přijaté opatření obecné povahy

pokračování

poškodilo. Krajský soud se naproti tomu omezil na konstatování, že navrhovatel je vlastníkem dotčeného pozemku a procesní pochybení stěžovatele mohlo vést k porušení jeho práv, aniž přitom krajský soud zásah do vlastnického práva navrhovatele jakkoli konkretizoval.

[8] V této souvislosti stěžovatel dále namítá, že se krajský soud nezabýval výkladem pojmu "podstatná úprava" územního plánu ve smyslu ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona. Stěžovatel s odkazem na vyhlášku č. 500/2006 Sb. odvozuje výklad pojmu "podstatná úprava" od hlavního využití pozemku, které v daném případě představovala změna funkčního využití pozemku ze zahrady na plochu pro výrobu a skladování, tedy v souladu s požadavkem navrhovatele. Stanovení výškového regulativu oproti tomu navrhovatel nezmiňoval, nelze jej proto považovat za podstatnou úpravu návrhu změny územního plánu.

[9] Krajský soud dle stěžovatele opřel závěr o podstatném charakteru přijaté úpravy jen o svůj úsudek. Stěžovatel je tak přesvědčen, že rozhodnutí krajského soudu není přesvědčivě odůvodněno.

[10] Na základě shora uvedeného stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil.

[11] Navrhovatel se v podaném vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s hodnocením věci krajským soudem a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Opětovně přitom poukázal na překvapivost a nepředvídatelnost přijatého snížení výškového regulativu dané lokality. V této souvislosti dále upozornil na skutečnost, že v minulosti mu byl již vydán souhlas s umístěním stavby na předmětném pozemku, která přesahovala stanovený regulativ 8 m; k realizaci stavby však následně nedošlo z důvodu označení pozemku v územním plánu jako zahrady.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[12] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu je zpravidla možné se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč žalobní námitky považoval za nedůvodné, mylné nebo vyvrácené,

rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 -47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud po posouzení náležitostí a obsahu napadeného rozhodnutí na základě uvedených kritérií nepřezkoumatelnost neshledal.

[14] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v nedostatečné konkretizaci zásahu do vlastnických práv navrhovatele při posuzování podmínek pro splnění aktivní procesní legitimace navrhovatele k podání návrhu na zrušení změny územního plánu.

[15] Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jejich právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, uvedl že „*navrhovatel (...) musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení*“ (body 31 a 34 usnesení).

[16] Pro účely závěru o aktivní procesní legitimaci navrhovatele tak zcela postačovala skutečnost, že navrhovatel je vlastníkem pozemku dotčeného změnou územního plánu a v této změně spatřoval újmu. Hodnocení aktivní procesní legitimace představuje pouze předběžné posouzení přípustnosti návrhu k samotnému věcnému projednání. Krajský soud se tedy zcela správně omezil na prosté hodnocení tvrzení navrhovatele jako způsobilého k věcnému přezkumu, tedy následnému posouzení důvodnosti (aktivní věcné legitimace) podaného návrhu, aniž v této fázi jakkoli konkretizoval a zdůvodňoval zásah do jeho vlastnického práva.

[17] Ve vztahu k nepřezkoumatelnosti důvodnosti podaného návrhu Nejvyšší správní soud konstatuje, že i přes stručné odůvodnění jsou z obsahu rozsudku krajského soudu zřejmé úvahy, o které soud své závěry opřel. Jedná se zejména o překvapivost rozhodnutí stěžovatele a nemožnost navrhovatele se vyjádřit k novému výškovému regulativu stanovenému pro jeho pozemek. Krajský soud v této souvislosti dospěl k závěru, že je na místě umožnit navrhovateli podat k nově stanovenému výškovému regulativu své námitky, a to cestou opakovaného projednání územního plánu ve smyslu ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona, neboť na základě tvrzení navrhovatele usoudil, že se v daném případě jednalo o podstatnou úpravu územního plánu.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud z dokumentace předložené stěžovatelem k průběhu k přijímání změny územního plánu zjistil, že navrhovatel byl jedním z žadatelů o změnu územního plánu. Zahájení řízení o změně územního plánu bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 5. 3. 2012, čj. 144/12/OU, kterou byl současně stanoven termín veřejného projednání návrhu změny územního plánu na 24. 4. 2012.

[19] Po uskutečnění veřejného projednání návrhu vypracovala projektantka stanovisko k podaným námitkám. Ve vztahu k požadavku na úpravu maximální navrhované výšky zástavby 12 m na pozemku navrhovatele na 8 m projektantka uvedla, že předmětná plocha (pozemek navrhovatele) bezprostředně navazuje na stávající výrobní a skladovací areál zastavěný skladovacími halami, přičemž se jedná o trojúhelník o výměře 100 m² vklíněný do plochy funkčně vymezené pro výrobu. Upozornila, že návrh změny funkčního vymezení této plochy byl odůvodněn právě faktickým využitím tohoto pozemku vlastníkem (navrhovatelem), který zde provozuje výrobu skladování s tím, že v původním územním plánu nebyl regulativ omezující výšku zástavby stanoven a v současném návrhu bylo výškové omezení 12 m stanoveno s ohledem na výšku zástavby areálu navrhovatele, ke kterému pozemek přiléhá. Projektantka tedy vyslovila názor, že předmětná plocha je součástí stávajícího areálu, který je funkční a plně využívaný, a doporučila zastupitelstvu zvážit, zda je v zájmu obce navrhovaný regulativ snížit.

[20] Ze zápisu ze zasedání zastupitelstva obce konaného dne 23. 5. 2013 vyplývá, že zastupitelstvo přijalo usnesení, kterým požadavku na snížení maximální výšky zástavby na 8 m vyhovělo. V reakci na přijaté usnesení sdělil navrhovatel přípisem ze dne 11. 6. 2012 doplněným dne 25. 6. 2012 stěžovateli své výhrady, přičemž zdůraznil, že přijaté řešení je zcela v rozporu s jím sledovaným cílem, a označil rozhodnutí zastupitelstva za absolutně nepředvídatelné. Stěžovatel v odpovědi navrhovateli ze dne 11. 7. 2012 konstatoval, že o věci bylo rozhodnuto demokraticky a zastupitelstvo své stanovisko ke snížení regulativu nemění.

[21] Změna územního plánu byla vydána dne 19. 9. 2012. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které je součástí napadeného opatření obecné povahy, vyplývá, že námitce proti výškovému omezení zástavby bylo vyhověno a byl stanoven regulativ upravující maximální výšku pro zástavbu na pozemku stěžovatele 8 m.

[22] Nejvyšší správní soud se na základě shora nastíněného skutkového průběhu věci ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v daném případě bylo na místě umožnit navrhovateli vyjádřit k nově stanovenému výškovému regulativu zástavby na jeho pozemku své stanovisko, se kterým se stěžovatel byl povinen vypořádat. Z obsahu předložené dokumentace je zřejmé, že se přijatá úprava významně dotýká vlastnických práv navrhovatele a vznesená námitka obsahuje otázku, která do té doby nebyla v rámci projednávání změny územního plánu předmětem diskuse. Skutečnost, že navrhovatel může stanovený výškový regulativ zástavby považovat jako významnou újmu, musela být známa i stěžovateli, neboť součástí dokumentace je i stavební povolení z roku 2006 vydané navrhovateli pro stavbu skladové haly, jejíž výška přesahuje stanovený regulativ. Právě předchozí zrušení tohoto povolení odvolacím orgánem z důvodu rozporu stavby s

funkčním vymezením části dotčeného pozemku bylo motivací navrhovatele k žádosti o změnu územního plánu. Navrhovatel svůj jednoznačný postoj k přijatému řešení vyjádřil rovněž v přípisech ze dne 11. 6. 2012 a 25. 6. 2012, kterými reagoval na usnesení zastupitelstva o vyhovění námitkám týkajícím se snížení výškového regulativu zástavby.

[23] Krajský soud pro stanovení povinnosti získat před vydáním závazné podoby opatření obecné povahy stanovisko navrhovatele ke sporné otázce určení výškového regulativu zástavby spatřoval oporu v ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona, které stanoví, že pokud dojde „na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, posoudí se přiměřeně podle § 50 a koná se opakované veřejné projednání za účasti dotčených orgánů. Stanoviska dotčených orgánů, námitky a připomínky lze uplatnit nejpozději při opakovaném veřejném projednání, jinak se k nim nepřiblíží.“

[24] Stavební zákon pojem podstatné úpravy návrhu nedefinuje. „Za rozhodující kritérium lze přitom považovat to, zda je úprava návrhu územního plánu oproti návrhu projednávanému v rámci veřejného projednání způsobila zasáhnout do práv subjektů oprávněných k podání námítky nebo do veřejných zájmů chráněných podle zákona.“ [srov. Macháčková, J. a kol. Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 214]. V rozsudku ze dne 31. 10. 2013, čj. 5 AOs 1/2012-140, poukázal Nejvyšší správní soud rovněž na výklad k otázce opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu uveřejněný na portále Ministerstva pro místní rozvoj a Ústavu územního rozvoje, ze kterého obdobně vyplývá, že za podstatnou úpravu návrhu je třeba považovat situace, kdy jsou úpravou nově dotčena vlastnická práva, případně mohly být uplatněny nové námitky vlastníků pozemků a staveb dotčených touto úpravou.

[25] Obecná právní úprava zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v ustanovení § 172 odst. 5 stanoví, že pokud „by vyřízení námítky vedlo k řešení, které přímo ovlivní oprávněné zájmy některé osoby jiným způsobem než návrh opatření obecné povahy, a není-li změna zjevně též v její prospěch, zjistí správní orgán její stanovisko.“ Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že postup dle správního řádu je na místě zvážit v situacích, kde vzhledem k povaze rozhodnutí o námitkách není nutné nové veřejné projednání návrhu územního plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 AOs 1/2013-85, bod 71, 72).

[26] Účel obou zmíněných zákonných institutů je stejný, a to umožnit veřejnosti či osobám dotčeným na svých právech reagovat na otázky, které do té doby nebyly předmětem jednání, a rozhodlo o nich až zastupitelstvo na základě podaných námitek. Tyto nové reakce následně pořizovatel zapracuje do odůvodnění rozhodnutí o námitkách, v rámci kterého je povinen se s nimi náležitě vypořádat. Výsledek pro konkrétní subjekt je tedy stejný, liší se nicméně nároky kladené na pořizovatele územního plánu, který je v případě postupu dle stavebního zákona povinen opakovat celý proces projednání návrhu se všemi procesními náležitostmi. Postup dle § 172 odst. 5 správního řádu vyžaduje oproti tomu oslovení pouze osoby, jejíž oprávněné zájmy byly vyřízením námítky ovlivněny jiným způsobem, než návrh opatření obecné povahy, zjištění jejího stanoviska a následného se vypořádání se zde uvedenými skutečnostmi.

pokračování

[27] Volba mezi dvěma shora uvedenými postupy leží v projednávané věci na stěžovateli, který si zejména musí ujasnit okruh osob, které mohou být přijatou změnou návrhu dotčeny. Opakované projednání návrhu dle stavebního zákona z povahy věci dává příležitost k vyjádření širšímu okruhu předem neurčitých adresátů opatření obecné povahy. Naproti tomu pokud je znám konkrétní subjekt, resp. subjekty, jehož oprávněné zájmy jsou ovlivněny, tedy i okruh osob, od nichž je třeba vyžádat stanovisko ke změně návrhu je přesně vymezen, lze přistoupit k relativně jednoduššímu postupu, který nabízí ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti nastínil rovněž vlastní pojetí výkladu pojmu podstatná úprava návrhu, za kterou v dané věci pokládal s odkazem na vyhlášku č. 500/2006 Sb. změnu funkčního využití pozemku, které bylo provedeno v souladu s požadavkem navrhovatele. Nejvyšší správní soud k navrženému výkladu stěžovatele konstatuje, že se jedná o neurčitý právní pojem, jehož obsah je třeba vyložit vždy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti dané věci a zohlednit též sledovaný účel předmětného ustanovení zákona. Účelem výše citovaných ustanovení stavebního zákona či správního řádu je dát veřejnosti či oprávněným osobám možnost reagovat na předem neočekávané, avšak pro ně zásadní, změny návrhu. Nejvyšší správní soud proto na základě shora uvedeného výklad stěžovatele nepřijal jako příliš úzký.

[29] Nejvyšší správní soud k odůvodnění krajského soudu doplňuje, že posouzení, zda se jedná o podstatnou úpravu návrhu, lze nutno provést ve vztahu k celkovému obsahu napadeného opatření obecné povahy. V projednávané věci se jednalo o změnu územního plánu, která je svým rozsahem podstatně užší, nežli například nově přijímaný územní plán. V měřítku stovek či tisíců upravovaných ploch a parametrů bude závažnost změny konkrétního regulativu zpravidla hodnocena jinak, nežli u úzce vymezené změny územního plánu.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu v otázce nutnosti umožnit navrhovateli vyjádřit se ke schválené úpravě změny územního plánu, korigoval však jeho kategorický názor na povinnost stěžovatelky opakovat veřejné projednání návrhu, neboť dle jeho názoru je v dané situaci možno zvážit použití § 172 odst. 5 správního řádu. Stěžovatel tak bude nejprve povinen zvážit, kterou z předestřených variant postupu v řízení zvolí, a to zejména se zohledněním povahy dotyčné úpravy návrhu. V případě volby postupu dle správního řádu upozorňuje Nejvyšší správní soud rovněž na skutečnost, že aniž stěžovatel sám inicioval získání stanoviska k úpravě návrhu od navrhovatele, navrhovatel svůj názor stěžovateli sdělil v přípisech ze dne 11. 6. 2012 a 25. 6. 2012. Bude tedy na stěžovateli, jakým způsobem vyhodnotí obsah takto podaného vyjádření. Tato skutečnost ovšem nic nemění na tom, že stěžovatel případné stanovisko navrhovatele v odůvodnění rozhodnutí o námitkách nerefletoval. Bez ohledu na to, zda je osobou, v jejíž neprospěch bylo rozhodnuto o námitkách proti návrhu územního plánu, podáno stanovisko dle § 172 odst. 5 správního řádu nebo § 53 odst. 2 stavebního zákona, odpůrce je povinen o tomto dodatečném stanovisku rozhodnout v rámci odůvodnění opatření obecné povahy jako o kterékoliv jiné námitce.

[31] Na základě všech shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, navrhovatel má proto proti němu právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Těmito náklady jsou náklady na právní zastoupení za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 této vyhlášky, celkem tedy 3400 Kč. Zástupce soudu neosvědčil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty. Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena navrhovateli k rukám právního zástupce žalobce, Mgr. Vladimíra Náprstka, advokáta se sídlem Pivovarská 170/3, Beroun, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu